

kommer nogen Uenighed frem for Offentligheden, naar der ikke er Uenighed om det foreliggende Forslag, og det er der ikke. Det er meget muligt, at der kan blive Uenighed om, hvad der skal ske i Fremtiden; men det Spørgsmaal foreligger ikke, og den Uenighed kan altsaa heller ikke komme frem nu.

Med Hensyn til hele Spørgsmaalet om en Pari- eller en Nedskærings-Politik skal jeg kun udtale, at medens Diskussionen i det store og hele er ført fuldkommen sagligt, kom til min Beklagelse det ærede Medlem Hr. N. Neergaard lidt og det ærede Medlem, Hr. Pinstrup stærkt ind paa noget, jeg vil kalde økonomisk Chauvinisme eller chauvinistisk Økonomi, idet man kom ind paa nogle Betragtninger, som gik ud paa, at vort europæiske Anstændighedsniveau vilde sænkes, hvis vi gik en bestemt Vej — navnlig kom det frem gennem det ærede Medlem Hr. Pinstrups Citat af Grundtvig om at værne Danmarks Ære. Jeg kan ikke nægte, at jeg synes, det ærede Medlem Hr. Rode har Ret i, at vi paa Grund af Kronens Stigning har givet Udlandet en overordentlig stor Mængde ufortjent Indkomst, saa der er ingen Mulighed for Udlandet for at beklage sig. Jeg vilde ønske, Diskussionen kunde føres — som den bør — alene om, hvordan vi vurderer de økonomiske Lidelser, som de forskellige Samfundsklasser er udsat for. Det er ganske givet, at det er vidt forskellige Lidelser. Der er en afgørende Forskel mellem de Landbrugere, der har prioriteret stærkt, og dem, der har prioriteret lidet; medens den, der har sin Gaard kvit og frit, rimeligvis vil sige til det ærede Medlem Hr. Pinstrup, at for ham maa man gerne gaa op i Pari, thi for ham spiller det en forholdsvis ringe Rolle, vil den Gaardmand, som har prioriteret op til Skorstenen, afgjort være meget betænkelig ved den Politik.

Jeg mener, at *naar* vi skal til en Diskussion herom, maa vi meget grundigt se paa Skillelinien mellem dels de aktive og de passive Kapitalister og dels mellem Debitorer og Kreditorer for at faa Klarhed over, hvad Samfundet som Helhed staar sig bedst ved. Der maa jeg være enig med det ærede Medlem Hr. N. Neergaard i, at det er langt nemmere at tale om Nedskæring, naar man staar ved 70, end naar man staar ved 90, og jeg kan ikke følge det ærede Medlem Hr. Rode, naar han tror, at Modstanden mod en Nedskæring vil være mindre, naar man er naaet op til 90, fordi der da gøres mindre Uret mod de passive Kapitalister. Jeg tror, vi vil høre akkurat den samme Modstand og ikke opnaa den Fordel, vi vilde have

naaet, hvis vi paa et andet Tidspunkt havde taget en anden Guldindløselighedssats. Jeg forstod baade det ærede Medlem Hr. Drachmann og det ærede Medlem Hr. Lange saaledes, i alt Fald det ærede Medlem Hr. Lange, naar han talte for at gaa op til Guldpariteten, som om det var Mening, at det ikke skulde ske, før det kunde gøres uden yderligere Kraftanstrengelse for Erhvervslivet end den Kraftanstrengelse, det kostede for Øjeblikket at holde Kursen paa 91, med andre Ord, at det ærede Medlem i Virkeligheden vilde vente, til det udenlandske Prisniveau muliggjorde en saadan Stigning uden særlig Kraftanstrengelse. Hvis det er Tilfældet, tror jeg i Virkeligheden, at den Forskel, der er mellem de Grupper, der holder paa en hurtig Opgang til Pari, og dem, der holder paa en langsom, er meget ringe, for jeg kan ikke tro, at selv de, der holder paa en langsom Opgang til Pari, vilde lægge sig i Vejen for en Stigning til Pari, naar den paa Grund af udenlandske Prisforhold vilde kunne foretages lige saa let som den hittidige Stigning.

Jeg vil haabe, at Lovforslaget, som det nu foreligger, kan blive gennemført, og at der saa vil blive Mulighed for meget mere indgaaende, end det er muligt her ved første Behandling, at føre den nødvendige Diskussion om, hvor vidt vi skal gaa op til Pari eller ned til 90, som det er foreslaaet fra en Side.

N. Neergaard: Jeg skal søge at fatte mig saa kort, som det er muligt. Det ærede Medlem Hr. Drachmann — og det forekom mig, der ogsaa var Toner af samme Art fra andre ærede Medlemmer — advarede mod overhovedet at lovgive om Valutaspørgsmaalet, før man var kommet til Bunds i en Række overmaade vanskelige Problemer. Det ærede Medlem Hr. Drachmann gik endogsaa saa vidt, at vi først skulde klare os og enes om en dybtgaaende Plan til Erhvervslivets Konsolidering. Hvis vi ikke maa lovgive om Valutaforhold, før vi her i den danske Rigsdag har klaret vore Begreber og er blevet enige om en saadan dybtgaaende Plan, vil det sige det samme som, at der overhovedet ikke maa lovgives. Jeg kan heller ikke se, at man har stillet saa rigoristiske Krav i noget af de Lande, hvor man faktisk har gennemført Guldpariteten; der har ikke været Tale om, at man der skulde enes om en Plan, der omfatter hele Erhvervslivets Konsolidering eller Gaaen ned til Bunden af de mest dybtgribende Lovgivningsspørgsmaal og Samfundsspørgsmaal.